

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **A. P.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci vedené pod sp. zn. S-MHMP 191787/2014/Deu.,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, ve věci vedené pod sp. zn. S-MHMP 191787/2014/Deu. Uvedl, že v této věci vydal žalovaný příkaz č. j MHMP 223627/2014/Deu, proti němuž podal žalobce dne 3. 3. 2014 odpor. Žalovaný byl pak povinen ve lhůtě podle ust. § 71 správního řádu, tedy do 60 dnů ode dne vydání příkazu, vydat meritorní rozhodnutí, což neučinil, a tím zůstal nečinný. Žalobce pak splnil podmínku přípustnosti žaloby tím, že bezvýsledně vyčerpал ochranný prostředek, přípustný podle procesního předpisu, když dne 2. 10. 2014 podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 18. 2. 2014 pod č.j. MHMP 223627/2014/Deu vydal příkaz o uložení pokuty, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, neboť dne 6. 2. 2014 kolem 07:30 hod. řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Honda Civic, reg. zn. X po ulici Strakonická v Praze 5, přičemž překročil v daném místě nejvyšší přípustnou rychlost jízdy o 17 km/h. Za tento přestupek mu byla uložena peněžní sankce ve výši 1.500 Kč. Dne 3. 3. 2014 podal žalobce, cestou zmocněnce pana P. K., (na základě plné moci ze dne 3. 2. 2014 založené ve spisovém materiálu), odpor. Podáním odporu byl příkaz podle ust. § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zrušen a žalovaný správní orgán pokračoval v řízení. Sdělením ze dne 7. 3. 2014 žalovaný nařídil termín ústního jednání na 7. 4. 2014 a tuto písemnost zaslal jak žalobci, který si ji osobně převzal dne 19. 3. 2014, tak jeho zmocněnci. Zmocněnci byla písemnost doručována v souladu s ust. § 20 správního řádu, přičemž z doručky založené ve spisovém materiálu vyplývá, že provozovatel poštovních služeb dne 12. 3. 2014 učinil bezúspěšný pokus o doručení písemnosti, a písemnost proto v souladu s ust. § 23 správního řádu uložil a adresát vyzval, aby si ji ve lhůtě 10 dnů písemnost vyzvedl. Jelikož zmocněnec žalobce takto neučinil, považuje se písemnost za řádně doručenou. K nařízenému ústnímu jednání se ani žalobce, ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili, a proto žalovaný věc projednal v jejich nepřítomnosti. Dne 9. 4. 2014 vyhotovil žalovaný rozhodnutí ve věci, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona, za což mu byla uložena sankce peněžní ve výši 2.000 Kč a současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Toto rozhodnutí bylo zaslané na adresu trvalého pobytu zmocněnec v souladu s ust. § 20 správního řádu a z doručky založené ve spisovém materiálu vyplývá, že provozovatel poštovních služeb dne 14. 4. 2014 učinil pokus o doručení písemnosti, kdy zmocněnec žalobce nebyl v místě trvalého pobytu zastížen, a písemnost byla tedy uložena a adresát byl správního řádu vyzván, aby si ji ve lhůtě 10 dnů vyzvedl a současně byl poučen o právních důsledcích nevyzvednutí si zásilky ve lhůtě 10 dnů. Jelikož zmocněnec žalobce si tuto písemnost ve lhůtě nevyzvedl, považuje se písemnost za doručenou posledním dnem této lhůty. Předmětná písemnost se žalovanému vrátila s tím, že na uvedené adrese se nachází úřad městské části a adresát nemá domovní schránku.

Žalovaný dále uvedl, že tzv. nečinnostní žaloba slouží k poskytnutí ochrany proti nezákonné činnosti správního orgánu ve vymezených případech, a má být podána až v případě, kdy již nelze využít prostředky, které nabízí právní úprava upravující procesní postup před správním orgánem. Proto podmínkou přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je předchozí a bezvýsledné (marné) vyčerpání prostředků, které procení předpisy platné pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 10. 2007, č.j. Ans 1/2007, publ. pod. č. 1683/2008 Sb. NSS. Podmínkou předchozího bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti se rozumí nejenom jejich uplatnění (podání), ale též vyřízení ze strany správního orgánu. Žalobce sice v žalobě uvedl, že podal Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, avšak žalovanému ani není z úřední činnosti známo, že by ona žádost byla podána, ať jeho cestou nebo přímo nadřízenému žalovaného, tedy Ministerstvu dopravy. Žalobce tedy nesplnil podmínku žalobní legitimace, kdy nejenže dle výše uvedeného nevyčkal na výsledek žádosti o uplatnění

opatření proti nečinnosti, kterou měl údajně podat, ale žalovaný je toho názoru, že předmětná žádost zřejmě nebyla vůbec podána. Žalovaný uzavřel s tím, že nebyl v řízení o přestupku s žalobcem nečinný, neboť ve věci vydal rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 10. 5. 2014.

Při jednáních konaných u městského soudu ve dnech 21. dubna, 21. května a 9. června 2015 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud žalobě vyhověl a aby žalovanému uložil povinnost vydat v právní věci žalobce vedené pod sp. zn. S-MHMP 191787/2014/Deu. rozhodnutí, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku. Pověřená zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 11. 2. 2014 obdržel Magistrát hlavního města Prahy oznámení od Policie České republiky o přestupku, jehož se měl dopustit žalobce dne 6. 2. 2014 v ulici Strakonická v Praze 5, když jako řidič osobního motorového vozidla jel rychlostí 100/97 km/h v místě, kde je povolena nejvýše rychlost 80 km/h. Žalovaný na základě tohoto oznámení, doplněného fotodokumentací ze silničního radarového rychloměru, rozhodl příkazem tak, že žalobce svým jednáním porušil povinnosti uložené v ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 cit. zákona; za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500,- Kč.

Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 5. 3. 2014 odpor, a to prostřednictvím svého zástupce, pan P. K., bytem Č. 601, P. V odporu tento zástupce výslovně uvedl, že žádá, aby mu písemnosti byly doručovány na e-mailovou adresu ... s tím, že tato adresa je uzpůsobená pro příjem podání v souladu s ustanoveními správního řádu a zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a je vyhrazena pro příjem podání od orgánů státní správy.

Na to byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení ve věci jeho přestupku a byl předvolán k ústnímu jednání. Toto předvolání bylo doručeno žalobci na jeho adresu N. 25, P., jeho zástupci pak pravděpodobně na jím uvedenou e-mailovou adresu. Tomuto zástupci bylo nadto zasláno i na jeho poštovní adresu v P., kde si je však nevyzvedl. K nařízenému ústnímu jednání se ani žalobce, ani jeho zástupce nedostavili.

Následně žalovaný vydal dne 9. 4. 2014 pod č. j. S-MHMP 191787/2014/Deu rozhodnutí, kterým shledal žalobce vinným přestupkem shodně s původním příkazem, za což mu uložil pokutu ve výši 2000,- Kč. Ze správního spisu vyplývá, že toto rozhodnutí zaslal žalovaný zástupci žalobce prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu Č. 601, P. Z údajů na doručence je zřejmé, že pokus o doručení nebyl úspěšný, zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí dne 14. 4. 2014, vyzvednuta však nebyla.

Městský soud v Praze po přezkoumání postup žalovaného správního orgánu dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně a rozsudkem ze dne 9. 6. 2015, č. j. 8 A 199/2014-57, žalovanému Magistrátu hlavního města Prahy uložil povinnost vydat rozhodnutí v právní věci žalobce vedené pod sp. zn. S-MHMP 191787/2014/Deu., a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Na základě kasační stížnosti žalovaného rozhodoval ve věci Nejvyšší správní soud, který rozsudkem ze dne 9. 12. 2015, č. j. 10 As 180/2015-64, výše označený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že žalobou proti nečinnosti správního orgánu se nelze domáhat doručení správního rozhodnutí. Tento závěr odůvodnil takto:

„[19] Stěžovatel sice omezil důvody kasační stížnosti na to, že jeho rozhodnutí bylo zmocněnci žalobce řádně doručeno, zdejší soud nicméně s ohledem na výše uvedené přihlédl k tomu, že městský soud nesprávně aplikoval nečinnostní žalobu (§ 79 s. ř. s.) i na situaci, v níž se žalobce vlastně domáhal doručení správního rozhodnutí. Jinak řečeno, Nejvyšší správní soud nemůže přezkoumávat věcnou správnost rozsudku městského soudu a přitom ignorovat, že ve skutečnosti na danou skutkovou situaci nelze nečinnostní žalobu vůbec použít.

[20] Otázka vydání rozhodnutí je otázkou důvodnosti žaloby, kterou soudu přísluší řešit věcně, nikoliv v rámci zkoumání podmínek pro podání nečinnostní žaloby. I v případě, že rozhodnutí bylo vydáno, nelze bránit stěžovateli, který je názoru, že vydáno nebylo, aby se domáhal vydání rozhodnutí (viz rozsudek NSS ze dne 16. 1. 2015, čj. 2 As 172/2014-38).

[21] Po tom, co městský soud zjistil, že stěžovatel rozhodnutí o přestupku žalobce skutečně vydal a také jej doručoval, musel vzít v potaz, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se žalobce může domáhat pouze toho, aby soud správnímu orgánu uložil povinnost vydat rozhodnutí (k vymezení pojmu vydání rozhodnutí viz § 71 správního řádu). Úspěšně lze tedy nečinnostní žalobu uplatnit jen tehdy, nebylo-li rozhodnutí, které žalobce požaduje a k jehož vydání je stěžovatel povinen, dosud vydáno. Nečinnostní žalobou se proto nelze domáhat doručení rozhodnutí, pokud již byl alespoň jeden stejnopis rozhodnutí předán k doručení některému z účastníků řízení, tedy rozhodnutí bylo dle § 71 správního řádu vydáno (k tomu viz rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2015, čj. 2 As 190/2014-52, č. 3289/2015 Sb. NSS, body 25 a 26).

[22] Žalobce se proto nečinnostní žalobou nemohl úspěšně domoci vydání rozhodnutí, neboť stěžovatel již konečné rozhodnutí v jeho věci vydal. V rámci řízení o nečinnostní žalobě proto městský soud rozhodně nemohl učinit závěr o neúčinnosti vydání již vydaného konečného rozhodnutí. Městský soud zcela vykročil ze zákonných mezí řízení o nečinnostní žalobě.“

Městský soud v Praze v dalším řízení byl vázán těmito závěry Nejvyššího správního soudu, jimiž bylo o hlavní a jediné žalobní námitce v podstatné míře uváženo, a proto dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně. Ve věci je nesporné, že žalovaný Magistrát hlavního města Prahy rozhodnutí o přestupku žalobce skutečně vydal a také jej doručoval. Proto vzal soud v úvahu skutečnost, že žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu se žalobce může domáhat pouze toho, aby soud správnímu orgánu uložil povinnost vydat rozhodnutí. Úspěšně by tedy bylo možno nečinnostní žalobu uplatnit jen tehdy, nebylo-li rozhodnutí, které žalobce požaduje a k jehož vydání je žalovaný Magistrát hlavního města Prahy povinen, dosud vydáno. Jelikož toto rozhodnutí již vydáno bylo a alespoň jeden stejnopis rozhodnutí byl předán k doručení některému z účastníků řízení, nemohl se žalobce nečinnostní žalobou úspěšně domoci vydání rozhodnutí, neboť žalovaný již konečné rozhodnutí v jeho věci vydal. Za tohoto stavu věci proto dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně, a proto ji podle ust. § 87 odst. 3 soudního řádu správního zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 3 soudního řádu správního, když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku není kasační stížnost přípustná [ust. § 104 odst. 3 písm. a) soudního řádu správního]

V Praze dne 29. dubna 2016

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková